

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. P.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 września 2025 r.

po rozpoznaniu wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 250/22,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 25 maja 2022 r., sygn. akt III K 259/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku skazanego M. P. o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 26 marca 2025 r. M. P. wniósł do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu osobiście sporządzony wniosek o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 250/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w

Poznaniu z dnia 25 maja 2022 r., sygn. akt III K 259/19, skazującym go na karę bezwzględnego pozbawienia wolności za oszustwo.

Wniosek ten został przekazany według właściwości Sądowi Najwyższemu i zarejestrowany w tutejszym Sądzie pod sygnaturą I KO 88/25.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega wstępnej, formalnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że świadczy ona o jego oczywistej bezzasadności, sąd nie wzywa strony do uzupełnienia braku formalnego wniosku poprzez sporządzenie i podpisanie go przez adwokata lub radcę prawnego ani nie uwzględnia jej wniosku o przyznanie obrońcy z urzędu – jeśli strona o to wnioskuje. Taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie.

M. P. w sporządzonym przez siebie wniosku, uzupełnionym pismem z dnia 1 sierpnia 2025 r., stwierdza, że nie ponosi winy za przypisany mu czyn, a sam padł ofiarą braku uczciwości ze strony współpracowników, a zwłaszcza współoskarżonego M. P.. Twierdzi, iż nie miał możliwości przedstawienia w trakcie postępowania sądowego świadków zeznających na jego korzyść. Wreszcie sygnalizuje, że wymierzona mu kara jest nadmiernie surowa w porównaniu z karami wymierzonymi przez sądy innym skazanym za podobne czyny. Podnosząc powyższe, domaga się ponownego rozpoznania jego sprawy.

Argumentacja wniosku skazanego nie odnosi się do żadnej ze wskazanych w art. 540, 540a albo 540b k.p.k. przesłanek wznowienia. Tymczasem jest to nadzwyczajny środek zaskarżenia, co oznacza, że obowiązują ściśle określone i restrykcyjne wykładane przesłanki jego stosowania. Jeśli więc w danej sprawie nie zachodzi żadna z precyzyjnie wskazanych wyżej wymienionymi przepisami okoliczności, nie ma podstaw do skorzystania z tej instytucji, nawet jeśli skazany ma subiektywne poczucie, że został potraktowany przez sąd niesprawiedliwie, a nawet jest niewinny.

Postępowanie sądowe w Polsce jest dwu a nie trzyinstancyjne. Kończy się zatem wydaniem orzeczenia pierwszo lub drugoinstancyjnego – jak w niniejszej sprawie. Tak zwane nadzwyczajne środki zaskarżenia – w tym wznowienie postępowanie - mogą oczywiście prowadzić do wzruszenia prawomocnego wyroku i podważenia poczynionych w nim ustaleń faktycznych, lecz dzieje się to relatywnie rzadko i tylko wówczas, gdy zajdą pewne szczególne okoliczności. Na podstawie treści złożonego przez skazanego wniosku nie sposób ustalić, by takie okoliczności zaistniały. Z tego względu zasadne jest odmówienie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego bez wzywania go do usunięcia jego braków formalnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[r.g.]